

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

SPRONG IN HET HEELAL - SERIE 1: OPERATIE LUNA
DEEL 17: TERUG - TOT ELKE PRIJS!

Charles Chilton (1917)

uitzending: KRO, zaterdag 04/02/1956

vertaling: P.R.O. Peller (Mr. E. Franquinet)

regie: Léon Povel

rolverdeling:

Jeff Morgan: John de Freese

Jimmy Barnett: Jan Borkus

Steven Mitchell: Jan van Ees

Dr. Matthews: Louis de Bree

de stem: Wam Heskes

De uitvinder Steve Mitchell, Jeff Morgan, Jimmy Barnett en Dr. Matthews zijn via een reis per atoomraket naar de maan door de inwerking van vliegende schotels teruggebracht naar de aarde, maar op een tijdstip dat tienduizenden jaren vóór hun vertrek gelegen is. Een geheimzinnige stem waarschuwt hen dat ze zich in gevaar bevinden en overreedt hen zich onder zijn bescherming te stellen. Per vliegende schotel worden ze naar de bezitter van die stem geleid en zien dan een wezen dat niets menselijks heeft. Dit wezen deelt hen mede dat het behoort tot een groep afkomstig van een planeet uit een ander zonnestelsel, een planeet die vergaan is. De groep, die alle geweld haat, dreigt vernietigd te worden door de oermensen die de aarde in die tijd bevolken en heeft daarom besloten te emigreren naar Venus. De groep zal trachten de vier ruimtereizigers weer naar de Maan en hun eigen tijd terug te brengen. Wanneer Mitchell en de zijnen klaar zijn voor de start, krijgen ze voor het eerst de oermensen te zien.

Jimmy: Daar! De apen!

Dr. Matthews: Apen? Dat zijn geen apen, dat zijn mensen!

Jimmy: Wat?

Dr. Matthews: Jazeker, mensen, primitieve voorhistorische mensen. Onze voorouders!

Jimmy: Lieve hemel!

Mitch: Je hebt gelijk, dokter. Het zijn mensen. Mannen en... en vrouwen. Zelfs kinderen hebben ze bij zich.

Dr. Matthews: Ja, die durven ze zeker niet alleen te laten.

Jeff: En ze dragen allemaal wapens, zelfs de vrouwen!

Jimmy: Ja, waarachtig! Een speer in de ene hand en een mes in de andere.

Jeff: Ja!

Dr. Matthews: Kijk, nou blijven ze staan. Hoe ver zouden ze van ons vandaan zijn? Een goede dertig meter.

Jeff: Ze zullen er wel niets van begrijpen. Eerst bij hun nachtelijke bezoeken hebben ze de raket zien liggen en nou staat ze rechtop.

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: Dat moet hen wel een vreselijk gevaarte lijken.

Jimmy: Ja! Laat ze maar 'ns wachten totdat we gaan starten.

Dr. Matthews: Ja, over starten gesproken: wordt het niet langzamerhand tijd dat we dat gaan doen? Moesten onze vrienden de tijdreizigers eigenlijk nog niet hier zijn met hun vliegende schotels?

Jeff: Ja, eigenlijk wel. Mitch en Jimmy, houden jullie een oogje op onze voorouders, terwijl eh... de dokter en ik de lucht afzoeken naar de tijdreizigers. Me dunkt dat ze wel ergens daar boven moeten uithangen. Ja, draai de voorste periscoop 'ns uit, dokter.

Dr. Matthews: Periscoop uit.

Jeff: En?

Dr. Matthews: Niks te zien. De lucht is volkomen leeg.

Jeff: Dan de telescoop maar. Waarschijnlijk zitten ze te hoog voor de periscoop.

Dr. Matthews: In orde... Weer niks te zien.

Jeff: Hè?

Dr. Matthews: Ja, 'k zoek al de hele hemel af. Geen spoor van ze te bekennen.

Jeff: Dat is me wat moois! 't Is bijna middag, het uur waarop we zouden starten. Ze moesten er toch zijn! Ja, en ik durf niet te starten als ze d'r niet zijn. Hoe zouden wij de reis door de tijd moeten maken zonder hun directe assistentie? Nou, blijf uitkijken, dokter.

Dr. Matthews: Ja, natuurlijk.

Jeff: Intussen zal ik proberen hen via de radio te bereiken. Hallo? Hallo? Luna roept u, hoort u mij? Hallo? Hoort u mij? Antwoord, alstublieft.

Mitch: Jeff...

Jeff: Hallo?

Mitch: Jeff, kom 'ns hier, vlug!

Jeff: 'n Ogenblikje, Mitch, ik probeer de stem te bereiken. Hallo? Hallo! Hallo!!... D'r is niks!

Dr. Matthews: Niks?

Jeff: Nee.

Dr. Matthews: Zouden ze ons in de steek laten?

Jeff: D'r is echt niks. Wat... in de steek laten? Ja, dat weet ik niet. In alle geval antwoorden ze niet.

Mitch: Ja, kom je nou kijken, Jeff?

Jeff: Hè?

Mitch: Het begint er niet zo fraai uit te zien buiten.

Jeff: Ja, hier ben ik. (komt naderbij) Verdraaid! Hebben ze alle akkers in de omtrek in brand gestoken?

Mitch: Ja.

Jeff: Wat een bandieten!! Maar gelukkig kan dat vuur ons niet bereiken.

Mitch: Ja, dat moet je niet zeggen, Jeff! De wind is in onze richting en dat vuur kan makkelijk van het graan overslaan naar deze vlakte.

Jeff: O ja?

Mitch: Vergeet niet dat het gras volkomen verdord is.

Jeff: En eh... levert dat voor ons gevaar op, Mitch, als het gras om ons heen in brand raakt?

Mitch: Nou ja, misschien wel. Ja, kijk 'ns, de uitlaat van onze motor is vlak bij de grond en daardoor bestaat de mogelijkheid dat onze startbrandstof door oververhitting zou kunnen ontploffen.

Jeff: Ja.

Mitch: Ja, die kans is natuurlijk maar heel klein, maar in alle geval bestaat ze.

Jeff: Nou, gelukkig ziet het er niet naar uit dat de vlammen vlug bij ons zullen zijn en voor die tijd zijn wij weg... Ja, dat hoop ik tenminste, als die kerels, die eh... tijdreizigers komen.

Mitch: Ja, als ze komen. Eerlijk gezegd, Jeff, maak ik me een beetje ongerust over deze brand. Als het vuur al te dichtbij komt, dan zullen we toch iets moeten doen om het te bestrijden?

Jeff: Ja.

Mitch: Bijvoorbeeld eh... ja, de vlammen uitslaan met onze dekens.

Jimmy: Mm... Maar daarvoor zouden we naar buiten moeten! Da's niet al te erg veilig lijkt me, met al die ooms en tantes buiten, hè? Lekker stelletje! En nou trouwens, gooi me die tijdreizigers ook niet weg. (lachje) Niemand kwaad doen, hè, maar ze laten ons hier rustig dood roosteren zonder een vinger uit te steken.

Jeff: Ja, ze zullen wel een goeie reden hebben waarom ze niet op tijd zijn. Ik ben er zeker van dat ze zo gauw mogelijk komen om ons te helpen.

Jimmy: Ik help het je hopen. (gebonk op de raketwand)

Mitch: Verdraaid!

Jimmy: Ja, wat nou weer?

Mitch: Wat is dat?

Jimmy: Ja, als je 't mij vraagt, dan gooien ze met stenen. Natuurlijk zijn ze stiekem naderbij gekomen en vallen ze ons nu aan.

Mitch: Ja! Ja, kijk maar, aan alle kanten staan ze er! Ze hebben ons omsingeld.

Jeff: Jimmy!

Jimmy: Ja?

Jeff: Draai vlug de periscoop in, voordat ze beschadigd wordt.

Jimmy: Okay, Jeff... Ja, maar nu kunnen we niet eens meer zien wat... wat ze doen.

Jeff: Nou ja, horen doen we ze in ieder geval nog. Ze denken zeker dat wij ook van die tijdreizigers zijn. Ze hebben vast geen idee dat we eigenlijk tot hun nakomelingschap behoren.

Jimmy: Ja, als ze ons zagen, dan zouden ze het misschien begrijpen en een beetje minder onaardig tegen ons zijn.

Mitch: Zeg, weet je wat, Jimmy?

Jimmy: Ja?

Mitch: Ga jij even naar buiten en kijk 'ns hoe ze d'r op reageren.

Jimmy: (lacht) Dank je wel, Mitch!

Jeff: Zolang ze hier in de buurt blijven, gaat niemand naar buiten, al duurt het dagen voordat die tijdreizigers komen.

Mitch: Ja, maar hoe moet het dan met de lucht? We kunnen toch de zuurstofvoorraad die we op reis zo hard nodig hebben nu niet gaan opmaken!

Jeff: Dan laten we de binnen- en de buitendeur van de luchtsluis op een kier open. En zo hoog klimmen ze langs die gladde huid van onze raket niet, hoor.

Jimmy: Nee, dat kan niet.

Jeff: En ladders, die zijn ze nog niet in staat om die te maken.

Dr. Matthews: Ze zijn weg. Geen kip meer te zien.

Jeff: Nee. Ik begrijp het: 't begint donker te worden, hè. En eh... ze houden niet van duisternis.

Jimmy: Ja, net kinderen. Maar nette kinderen dan.

Dr. Matthews: Ja, toch is het zo, Jimmy: net kinderen. Wat je hier ziet, zijn de kinderjaren van de mensheid. Al onze overgeërfde angsten en verlangens kennen zij ook al. Ook de vrees voor de duisternis.

Mitch: Ja, dat kan zijn, maar intussen komt het vuurtje dat die lieve kinderen gestookt hebben steeds dichterbij.

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: Ik vind dat het toch maar gevaarlijk wordt als we niet binnen korte tijd kunnen starten. Ja, vooruit, we moeten dat vuur stuiten. Laten we allemaal een deken nemen, die nat maken in de rivier, dan het gras rondom de raket in brand steken en...

Jimmy: Jeff! De muziek! De... de tijdreizigers!!

Jeff: Ja?

Jimmy: Hoor maar!

Mitch: Ik hoor toch niks.

Jimmy: Jawel, jawel!

Mitch: Heel zwak.

Dr. Matthews: Zouden ze boven ons zijn? Zouden ze ons eindelijk komen halen?

Jeff: Laten we 'ns kijken.

Mitch: Vlug, Jimmy, de voorste periscoop uit, voordat het mechanisme gestoord wordt.

Jimmy: Okay. (muziek) Verduiveld, die zijn gauw hier... (muziek)

Jeff: Goed zo! Nou kunnen we 't met de radio proberen.

Dr. Matthews: Zie jij iets van ze, Mitch?

Mitch: Nee, nog niet.

Jeff: Hallo! Hallo, hoort u mij? Hallo! Hallo...

stem: Hallo Luna!

Jimmy: O, gelukkig, wat zijn wij blij uw stem te horen.

stem: Blij?? Waarom?

Jimmy: Nou, omdat we dachten dat u ons in de steek had gelaten.

Jeff: Ja, u had gezegd dat we zouden zorgen startklaar te zijn tegen de middag, want dan zou u komen. Maar we hebben niets van u gezien.

stem: Wij dachten dat u ons niet meer nodig had.

Jeff: Niet meer nodig? Maar u weet toch dat we niet zelf terug kunnen reizen naar de twintigste eeuw.

stem: Wij dachten dat u - nu u uw voorouders gezien had - bij hen zoudt willen blijven.

Jeff: Waarom?

stem: Wel, ze zijn toch uw eigen soortgenoten?

Jeff: Ja eh... nou ja, maar als u ervan overtuigd was dat we liever bij hen zouden blijven, waarom is u dan toch teruggekomen?

stem: Om te zien of u met hen meegegaan waart.

Jimmy: Dan ziet u nu dat we dat niet hebben gedaan. Nee, we bedanken d'r voor om doodgeslagen te worden. Dat kunnen dan misschien onze voorouders zijn, maar eh... in uw gezelschap voelen we ons toch een beetje veiliger.

stem: Dus u heeft ten slotte besloten met ons naar Venus te gaan?

Jimmy: Nou, nee, niet...

Jeff: Nee, dat ook weer niet, nee. We... we staan erop dat u zult trachten ons terug te brengen naar de Maan in de twintigste eeuw.

stem: Zo, dus u wilt toch terug naar die holbewoners, naar hun afstammelingen in alle geval?

Jeff: Hè?

stem: Waarom zouden wij dan eigenlijk u helpen? Wezens die ons hier wegjagen?

Jeff: Maar...maar wij jagen u toch niet weg! Dat doen die... die... die mensen daarginder, die... die bosbewoners.

stem: Ja, maar u behoort tot hun afstammelingen. U kunt in wezen niet veel van hen verschillen, al ziet u er dan ook enigszins anders uit. Wij kennen nu de driften die uw soort beheersen, het onweerstaanbare verlangen alles te vernielen wat ge niet kent, uw ongelooflijke zelfzucht. Wij hebben uw soortgenoten terdege gadeslagen, gezien hoe zij, als zij voedsel bemachtigd hebben, dat niet met hun makkers delen maar ermee wegkruipen en zich ermee volstoppen totdat zij er misselijk van worden, hoe zij, als er iets overblijft, dat verstoppen, hoe ze, als ze zien dat een ander voedsel heeft, hen dat trachten af te nemen, niet een deel ervan maar alles, hoe ze dan grommen en vechten totdat er bloed vloeit of zelfs één van hen dood blijft liggen, zodat de ander weer meer heeft dan hij nodig zou hebben.

Jimmy: O, maar zo zijn wij niet meer. Wij zijn heel wat beschaafder.

stem: Zo... Het duurt anders heel lang voor dat dergelijke dingen die in de natuur van een wezen liggen geheel onderdrukt kunnen worden, en uw soort bestaat nog maar zo kort.

Jeff: Eh... ja, dat... dat is zo, maar in die korte tijd heeft de mens heel wat geleerd. Hij heeft z'n leven heel wat gerieflijker en rijker weten in te richten. Hij heeft heel wat meer achting gekregen voor z'n medemensen en hun bezittingen.

stem: Doodt gij elkaar dan niet meer? Verwoest gij niets meer dat een ander toebehoort?

Jeff: Nee, al sedert duizenden jaren niet meer.

Dr. Matthews: Nou, Jeff, zo boud zou ik het niet durven zeggen.

Jeff: Stil, nou.

stem: Ziet gij wel, gij zijt het daarover onderling niet eens.

Jeff: Nou ja, nou ja, maar een... een oorlog kan altijd heel wat in de war sturen.

stem: Oorlog!?

Jimmy: O, hemel, dat had je niet moeten zeggen, Jeff!

Jeff: Ja, kijk 'ns, volmaakt zijn we niet. Uw soort heeft misschien honderden malen zo lang bestaan als het onze. U heeft de tijd gehad om uw primitieve begeerten te onderdrukken of te overheersen. Geef ons de tijd daartoe en ik ben er zeker van dat ook wij, mensen, die ongewenste primitieve begeerten, voor zover die thans nog in ons aanwezig zijn, zullen kunnen onderdrukken. Maar daar is tijd voor nodig, veel tijd.

stem: Dat begrijp ik. En zo lang blijft gij doorgaan met het verwoesten van uw planeet en van uw eigen soortgenoten.

Jeff: Ja, dat eh... ja, dat lijkt mij inderdaad onvermijdelijk, maar het zullen bittere ervaringen zijn, waaruit we ongetwijfeld lering zullen trekken.

stem: En nog zonder die lering wilt gij het heelal gaan veroveren? Misschien de andere planeten gaan koloniseren en die dan ook verwoesten?

Mitch: Verwoesten? Maar daar is geen sprake van! Wij zullen er alleen aardolie, delfstoffen en industriële grondstoffen gaan zoeken.

stem: Waarom wilt gij dat dan?

Mitch: Nou, om brandstof te hebben voor onze machines. Ik weet wel dat dat een allesbehalve zuinige methode is die wij toepassen, maar bij gebrek aan beter zullen we 't er toch voorlopig mee moeten stellen!

stem: Bij gebrek aan beter?

Mitch: Ja.

stem: Er is toch overal drijfkracht aanwezig, drijfkracht voor alle mogelijke doeleinden, zonder graven, zonder oppompen, zonder verkwisting! Ziet onze drijfkracht eens: iedere dag bereikt genoeg zonne-energie de aarde om al onze vaartuigen en krachtcentrales gedurende wel honderd jaren van het nodige te voorzien!

Jeff: Ja, wij weten nog niet hoe die kracht te beheersen. Leer ons dit. Dat zou de beste hulp zijn die u ons kon bieden!

stem: Zoudt gij de geheimen van uw ruimtevaartuig willen leren aan die bosbewoners?

Jimmy: Ach, wat een onzin! Zij zouden daar toch immers geen weg mee weten? Probeer nou eens een klein kind de hogere wiskunde bij te brengen.

stem: Juist! Welnu, geestelijk zijt gij voor ons van die kleine kinderen, tot allerlei misdadige dwaasheden in staat. Dat is de eigenlijke reden waarom wij u verhinderd hebben van de Maan naar uw eigen tijd op aarde terug te keren. Als ge niet terugkeert, zal het anderen ervan doen terugschrikken zich in het heelal te wagen.

Jeff: Ja, nu zie ik dat u ons toch niet zo goed kent als u denkt. Wij mogen in uw ogen dan kinderen zijn, wij hebben ook de ondernemingslust van kinderen. Onze dood zal in dat opzicht geen verschil maken. Anderen zullen ons voorbeeld volgen en misschien zullen zij u niet ontmoeten. Wees redelijk, geef ons de kans te bewijzen dat we werkelijk ernaar streven zo te leven als u thans leeft. Dat is... dat is toch eigenlijk al sedert eeuwen het verlangen van het mensdom.

Dr. Matthews: En het zal z'n verlangen blijven, ook in de komende eeuwen.

stem: Nu, goed dan. Zijt gij klaar om te vertrekken?

Jeff: Eh... ja! Binnen enkele minuten.

stem: Wij zullen boven u blijven. Uw vaartuig moet op eigen kracht de aarde verlaten en zo hoog mogelijk stijgen, tot buiten de atmosfeer. Wanneer u uw maximum snelheid bereikt heeft, kunt u de motor uitschakelen en de rest aan ons overlaten. Gij zult een hoogte van ruim 1500 km moeten halen, omdat onze vaartuigen niet dichterbij de aarde kunnen komen zonder uw krachtbron te storen.

Mitch: O, juist, ja.

Jeff: Ja, goed, wij zullen tot op 1500 km stijgen. Hoe laat moeten we starten?

stem: Wanneer u wilt. Wij wachten op u.

Jeff: O ja, ja. Maar wat ik u vragen wilde... O... hallo. Hallo! Hallo!

Dr. Matthews: Nee, 't geeft niks meer, Jeff. Blijkbaar zijn ze gestart. Hij hoort ons nou toch niet meer.

Jeff: Nee nee. Nou, vooruit dan maar. Laten we alles nog 'ns even vlug controleren, hè.

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: Ja. Motor in orde. Klaar voor de start.

Jeff: Mooi.

Mitch: Zeg, dat zal die voorouders van ons niet meevallen...

Jeff: Wat?

Mitch: ...wanneer ze na ons vertrek hier terugkomen: die atoomwolk. Maar ja, da's ook niet zo erg.

Jeff: Nou ja, 't kan helemaal niet anders. Dokter?

Dr. Matthews: Zuurstofpompen okay.

Jeff: Mm.

Dr. Matthews: Klaar voor de start.

Jeff: Mooi.

Jimmy: Radio, radar en periscopen werken.

Jeff: Goed zo. Zijn jullie allemaal vastgesnoerd? Staan de controlepanelen op ooghoogte?

Jimmy: Ja.

Mitch: Ja, wacht even.

Jeff: Hè?

Mitch: Wat doen we nou als ze daarboven niet zijn? Daar moeten we toch ook rekening mee houden?

Jeff: Ja, daar heb ik al om gedacht. Kijk, zodra we los zijn, leg ik haar onder een hoek van 45 graden. Dan wordt onze koers elliptisch en kunnen we, zonodig, onder een niet al te steile hoek naar de aarde terugkeren, zodat nog een landing mogelijk is.

Mitch: Goed, nou ja, dan kunnen we nu wel starten.

Jeff: Ja. Radar aan! Periscoop achter. Gyroscopen.

Jimmy: Ja.

Mitch: Ja.

Jeff: Nou, daar gaan we dan. Nog 15 seconden. 10 - 5 - 4 - 3 - 2 - 1... Contact! (motor aan - raket start)

Mitch: Hoogte 10 km, snelheid 6.000... Hoogte 20 km, snelheid 7.000... Hoogte 40 km, snelheid 10.000... Hoogte 125 km, snelheid 18.000.

Jeff: Koerswijziging. Gyro 1, dokter. Contact.

Dr. Matthews: Contact. (gyro aan)

Jimmy: 1 graad - 2 - 3 - 4 - 5 - 10 - 15 - 20 - 25.

Jeff: Let op, Dokter!

Jimmy: 30 - 35 - 40 - 45...

Jeff: Gyro af!

Dr. Matthews: Gyro af.

Jeff: Klaar, Mitch, om de motor af te zetten?

Mitch: Klaar!

Jeff: Mooi... Af.

Mitch: Af!

Jeff: Ziezo, Jimmy. Draai de voorste periscoop uit.

Jimmy: Mm.

Jeff: De tijdreizigers moeten nu in de buurt zijn.

Jimmy: Ja... Niks te zien.

Jeff: Nee?

Jimmy: Zouden ze ons nu toch in de steek laten?

Jeff: Achterste periscoop uit, Jimmy.

Jimmy: Ja, waarom? Ze moeten toch boven ons zijn en niet beneden.

Jeff: Niet redeneren, Jimmy, doen!

Jimmy: Okay! Hij is uit.

Dr. Matthews: Daar zijn ze! In cirkelvormige formatie.

Jeff: Ja, dat dacht ik wel. Dat doen ze toch altijd als ze ons assisteren? Weten jullie nog dat we eerst dachten dat het een aanvalsformatie was?

Mitch: Ze naderen!

Jeff: Hè?

Mitch: Hoor maar.

Jeff: Ja... Plat blijven liggen.

Dr. Matthews: Gelukkig zijn we nu vastgesnoerd en hoef ik niet op de grond te gaan liggen.

Jimmy: Hadden we hun bedden nou maar, dan konden we d'r tenminste rustig doorheen slapen.

Jeff: Pas op, pas op, pas op, pas op! Daar is die druk weer.

Mitch: Pas op, jongens. (dat doen ze)

Dr. Matthews: Nou, en of!

Jeff: Oh! Wat sterk is dat...

Jimmy: Razende versnelling!

Jeff: Stil, Jimmy, hou je adem in!

Jimmy: O, wat ben ik akelig!

Jeff: Haal diep adem, Jimmy, en denk er niet meer aan.

Jimmy: Ja.

Jeff: Hoe gaat... hoe gaat het nou met jou, dokter?

Dr. Matthews: Nou dat eh... dat gaat wel, maar Mitch is nog bewusteloos.

Jeff: Zouden we nou door de tijdbarrière heen zijn?

Dr. Matthews: Ja, ik denk het wel. Het ging precies zoals de vorige keer.

Jeff: De hemel zij dank. Dan moeten we nou weer ergens in 't heelal zitten, ver buiten ons zonnestelsel en met razende snelheid door de eeuwen heen terugreizen naar ons punt van vertrek, naar de Maan, en dan naar huis! Wat is er te zien op het periscoopscherm?

Dr. Matthews: Precies als laatst: niks dan sterren die met een vaartje over het scherm schuiven. O, Mitch komt bij.

Jeff: Zo, Mitch, hoe is het ermee?

Mitch: Hè? Vreselijk. Hoe lang ben ik bewusteloos geweest?

Jeff: Bijna een kwartier.

Mitch: Ah... Nee, ik geloof toch dat ik te oud begin te worden voor dit spelletje.

Jeff: Kom kom kom...

Mitch: Weet je ook waar we zijn?

Jeff: Ja, ergens in 't heelal, geen idee waar.

Dr. Matthews: Ja, wij zullen nauwlettend moeten uitkijken of we ons eigen zonnestelsel weer op het scherm zien verschijnen.

Jeff: Ja.

Mitch: Denk je dat we 't zullen halen, Jeff? Terugkomen in onze tijd, onze eigen tijd, bedoel ik?

Jeff: Tja, dat... dat weet ik niet.

Dr. Matthews: Stel je voor dat we op een ander tijdstip op de Maan terugkomen.

Jeff: Ja, als het dan maar in de toekomst is, hè... Van het verleden heb ik nou m'n bekomst gekregen. Dan kunnen we meteen zien wat onze nakomelingen van de aarde hebben gemaakt... Ja, (lachje) als ze zichzelf tenminste niet helemaal hebben uitgeroeid. Zeg, maar stel nou 'ns dat we terugkomen op de maan precies op het moment van onze start naar de aarde, wat is er dan fysiek met ons gebeurd? Zou er tijd gemoeid zijn met het reizen door de tijd? Zijn wij ouder geworden of niet?

Jimmy: 'k Weet er niks van, jochie, maar wat ik wel weet is dat ik nou een hele baard heb. Die had ik toen niet en dat ik me veel ouder voel.

Dr. Matthews: Ja, maar als we op dat moment terugkeren, moet het toch zijn alsof we dit alles niet meegemaakt hebben. Elke herinnering eraan moet volkomen uitgewist zijn.

Jeff: Ja... ja, nat... Vlug, dokter! Je dagboek! Hoe ver heb je 't bijgehouden?

Dr. Matthews: Tot op het moment waarop we de stem zijn gaan opzoeken.

Jeff: Nou, dan ga je als een razende aan het schrijven. Noteer alles wat je... wat je je sindsdien herinnert. Alles.

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: Want als het erop aankomt, zal dat het enige bewijs zijn van wat er gebeurd is. Niet alleen voor anderen, maar ook voor onszelf.

Dr. Matthews: Ja, maar hoe stel jij je die verandering in het materiële, die terugkeer dan eigenlijk voor, Jeff? Denk jij dat alles wat er tussentijds gebeurd is, gewoonweg uitgewist zal zijn?

Jeff: Ik weet het niet, dokter. Dat zullen we moeten afwachten totdat we de Maan weer zien. Dan pas zullen we 't weten.

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (04/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.